

אז זהו.... גם אני אחרי...

ראו אזהרה- הקדמה ארוכה לפוסט עוד יותר ארוך....

בוחרת לכתוב לכן על הלידה עצמה, למרות שיש עוד כל כך הרבה לספר על לפני ואחרי

ובכלל.... איזו חוויה מרגשת, מסעירה, מלכדת ונפלאה!!

מירב ואורית היו מקסימות ועוזרות לאורך כל הדרך (מודה שהייתי "לקוחה" פשוטה

יחסית, לא הצקתי יותר מדי...) (הבחירה בהורים היתה מושלמת בשבילנו, בעלי והילדים

תמכו, עזרו והבינו (כל אחד על פי גילו ויכולתו), החברים מסביבי בכלל וגם בעבודה

... כולם רק תמכו ופירגנו ועדיין הפרגון ואהבה שאני מקבלת מחממת את הלב!

אז ביום ראשון 13/11, שבוע 38+4 שלחה אותי הרופאה שלי למוניטור בגלל מיעוט מי

שפיר.

כל כך רציתי כבר ללדת ודווקא בגלל זה הייתי משוכנעת שנסחוב עוד שבועיים

לפחות... השארתי את המשרד בשיא הבלגן והייתי בטוחה שעד ארוחת הצהריים אני חוזרת

אליו... 12 שעות אחר כך כבר היינו בחדר התאוששות...

הגעתי לבית החולים, בדקו פתיחה (צואר ארוך, אולי חצי ס"מ פתיחה) ואת מצב מי השפיר

בזמן המוניטור כבר הבנתי שאני לא הולכת הביתה כל כך מהר. הם התעקשו על מוניטור

ממש ארוך וכל רגע חזרו להסתכל.

בינתיים התחילו לתת לי פיטוצין במינון נמוך כדי לראות איך התינוק יגיב (מסתבר

שזה משהו שעושים... נותנים מינון נמוך כדי להתחיל צירים אבל לא מספיק כדי לזרז

לידה. אם התינוק מגיב טוב זה מעיד על זה שהוא מוכן לצאת ומתחילים זירוז ואם לא

אז הם מאיימים בקיסרי

בזמן הזירוז הניסיוני ההורים הגיעו, התינוק הגיב יפה לפיטוצין (התחילו צירים

סדירים, אני לא הרגשתי כלום) והלכנו לרופא לדון איתו איך ממשיכים.

באזור 17:00 הוא שם לי נר (ממש לא זוכרת את השם) והסבירו לנו שיכול לקחת עד 24

שעות שזה ישפיע. עשו לי עוד מוניטור ואחרי חצי שעה בערך אמרתי שנראה לי שאני

מתחילה להרגיש צירים. עדיין אין פתיחה והבנים בינתיים נסעו להביא משהו לאכול

(ומסתבר שעל הדרך גם ישבו לשתות בירה)

רצו להעביר אותי למחלקת היולדות עד שתתחיל ממש הלידה (הבטיחו לי שייקח עוד זמן)

אבל עד שרצו ממש להעביר אותנו כבר התחיל לכאוב לי קצת, אמרתי למיילדות שאני

מתקדמת תמיד ממש מהר ואני לא חושבת שיש מה להעביר אותנו למחלקה. האחות, במבט

מאוד סקפטי זרמה איתי ובערך 10 דקות אחרי זה אמרתי לה שאני ממש רוצה לידה אחת

להצליח לקבל אפידורל ושתקרא למרדים.

היא (שוב) חיברה אותי למוניטור והיתה מופתעת מהמהירות של ההתקדמות. קראה למרדים והלכה לקבל אישור מרופא להוציא את הנר כי כבר כאב לי ממש והצירים הלכו והתחזקו. פתיחה 3.5 (אני מאוכזבת, כל השאר מופתעים מההתקדמות) בודקים פתיחה שוב, 4, בין לבין אני מתקלחת בלי הפסקה, מים חמים על הגב זה הדבר היחיד שטיפה הקל עלי..

זה בערך השלב שאני עוצרת רגע ואומרת לרוני שנכון שאני מאוד מרוכזת בעצמי כרגע אבל שאני ממש מתרגשת מזה שהיא הולכת להיות אמא עוד מעט...

אז קיבלתי אפידורל- האחות שכאמור זורמת איתי אבל עדיין לא לגמרי מאמינה לי שזהו זה, בודקת שוב פתיחה ואומרת, טוב את יולדת עכשיו...

מה את אומרת?!!!

רוני צורחת לאלון (האבא) שיפסיק לדבר בטלפון כי הבן שלו נולד עכשיו (זה הצליח לשעשע אותי בתוך כל הבלגן)

בזמן הזה בחדר הלידה יש יולדת אחת, 2 מלווים איתי (ועוד אחד מאחורי הפרגוד), 2 מיילדות, רופא מרדים, רופא מיילד שמשתעשע איתי ואומר לי ואת עוד רצית לחכות למחר... ואישה מהמשק בית של המחלקה (שאין לי מושג מה עשתה שם אבל נשארה עד אחרי הלידה)

שני צירי לחץ בסך הכל וזהו... הוא יצא החוצה, הישר לזרועותיה המתרגשות ולא מעכלות של רוני

בשלב הזה אני בוכה מהקלה וחושבת בעיקר איזה כיף שזה נגמר (ודווקא פחות איזה מדהים או מרגש, לזה לקח עוד כמה שעות)

אבל רמת ההתרגשות הכללית בחדר היתה מדהימה (כל תשעת האנשים בחדר מטר על מטר הזה רגע, עוד לא נגמר... צריך להוציא את השיליה, אבל הפלא ופלא האפידורל התחיל עכשיו להשפיע ואני לא מרגישה כלום ולא מצליחה בכלל לדחוף.... (מיותר, כבר אמרתי?!))

רוני ואלון בחרו לקרא לקטנצ'יק גל, וריגשו אותנו מאוד.

גל נולד בשעה 21:37, פחות מ-5 שעות אחרי שהתחלנו את הזירוז.

שלושה ימים אחרי ואני מרגישה מעולה, שמחה על כל שלב ושלב בתהליך (חוץ מהאפידורל, אבל נראה לי שאם הגעתן עד לכאן הבנתן את זה...)

בילינו ביחד את רוב ה-48 שעות הבאות וזכיתי לראות אמא מדהימה ומקסימה, רגועה ונינוחה עם הסטטוס החדש שלה ואבא טבעי שאומנם זו לא הפעם הראשונה שלו אבל כבר עברו 17 שנה מהפעם האחרונה אז גם זה לא מובן מאליו!

אני באמת מאושרת ושמחה על כל הדרך, הבחירות שלנו ועל הכל!